

BAZAR

MENNYT MIES
RÖNNI
BACKA

HAUTALEHTO 11

**RÖNN-
BACKA**

**MENNYT
MIES**

BAZAR

© Christian Rönbacka ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-158-5

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

TRIUMPH PALACE, MOSKOVA

Kontrasti raskaiden pilvien alla kohoavien, masentavan ruskeiden kerrostalojen ja marmoria kiiltävän kylpyhuoneen kultaisten hanojen välillä oli valtava, vaikka lääkinnällisiä laitteita ja lääkkeitä valmistavan Medica Pharman varatoimitusjohtaja Mihail Adajev ei vaivautunutkaan avaamaan silmiään ja ihailemaan niitä. Hän istui yli 200-neliöisen luksusasunnon porealtaassa ja nautti Larissan antamasta niskahieronnasta. Balettianssijavartaloineen, mutta kovanäppinen Larissa oli hänen henkilökohtainen avustajansa. Pian kolmekymppinen Larissa oli opiskellut kauppa-
korkeakoulussa, joten hän ymmärsi lukujen ja hallinnollisten asioiden päälle, ja hänestä oli muodostunut tärkeä kulmakivi Mihailin arkeen. Larissa teki ja järjesteli kaiken tarvittavan ja lisäksi oli parasta mahdollista seuraa. Liikemaailman ulkopuolella he olivat olleet rakastavaiset jo vuosia.

Joku voisi väittää, että Mihaililla oli kaikki, mitä liikemies elämältään ikinä saattoi pyytää. Valtaisa omaisuus ja asema korkealla nokkimispuun latvan tuntumassa. Vaimo Svetlana ja kaksi aikuista lasta, jotka asuivat Pietarin kalleimmalla alueella. Kaunis rakastajatar ja hyvä kunto, jolla jaksoi nauttia kaikista edellä mainituista. Usein Mihail tunsi olevansa kuin onnellinen mies suomalaiskirjailija Arto Paasilinnan romaanissa. Omaksi ylpeydekseen hän oli lukenut kirjan alkuperäiskielellä,

sillä hänellä oli ollut paljon liiketoimintaa Suomessa ja hän oli sen myötä oppinut puhumaan ja lukemaan sujuvasti naapurimaan kieltä.

Kun romahtaneen neuvostojärjestelmän pelimerkit jaettiin isojen poikien kesken, hän oli ollut onnekas ja tuntenut oikeat ihmiset juuri oikeaan aikaan. Hänen lonkeronsa ja liiketoimintansa olivat ujuttautuneet Venäjän rajojen ulkopuolelle, ja kuin sattumalta hän oli saanut parhaalta ystävältään, jo ensimmäisessä jaossa rikastuneelta Oleg Makarovilta, hoitaakseen sairaalavälineitä valmistavan yksikön. Helsingissä ja Lontoossa opiskellut Mihail onnistui tehtävässään erinomaisesti, kerta toisensa jälkeen. Hänen johdollaan sekä sisäpiirin ohjauksella löytyivät oikeat tahot, ja ulkomaalaisten lääkeyhtiöiden investoinnit kasvattivat hänen liiketoimintansa ja välistävedot omaisuuttaan, kunnes hänestä oli tullut yksi niistä, joita kutsuttiin oligarkeiksi.

Tai siis hän oli lähes onnellinen mies, sillä Ukrainan tilanne oli muuttanut paljon ja nakertanut hänenkin arkeaan. EU-pakotteet olivat iskeneet myös häneen, ja häntä harmitti etenkin Sardiniasa takavarikkoon joutunut jahti. Se oli juuri valmistunut, ja sen hintalappu oli ollut yli 40 miljoonaa. Lisäksi Loviisan rannikolta hotellihanketta varten ostetusta maa-alueesta oli tullut lähes arvoton. Tontti oli enää pelkkä pala kuollutta lihaa, jolle ei löytyisi ostajaa, sillä alueen arvo olisi perustunut sille rakennetuille kiinteistöille. Niemenkärjen Mihail oli hankkinut jo vuosia sitten, mutta Ukrainan tilanteen pitkittyessä alueen venäläisomistus oli alkanut kiinnostaa Suomen mediaa ja viranomaisia, sillä kallioisen saaren länsipuolella olevaan Hästholmenin ydinvoimalaan oli rakennuskohteesta linnuntietä vain reilut kaksi kilometriä. LovRus-hotellia sitä ympäröivine mökkikylineen ei

rakennettaisi ainakaan nyt erikoisoperaation ja Vladin aikana, tuskin koskaan. Tonttiin oli sidottuna miljoonia, ja sitä oli konsultoitu ja piirretty kuluja säästämättä. Tosin ei Mihail varsinaisesti kantanut siitä kaunaa, sillä ilman Olegia hänellä ei olisi edes ollut koko 12 miljoonan hanketta hoidettavanaan. Ja tietysti hän oli myös tietoinen projektin varsinaisesta tilaajasta. Saaren riittävän syvään rantaan oli suunniteltu vanhat laiturit sekä helikopterikenttä palvelemaan raskaampaakin turismia, ja kellarikerrokseen oli jo louhittu pomminkestävät tilat.

Vaikka erikoisoperaatio olikin luonut räjähdysmäisen kysynnän lääkevalmisteille ja tietyille laitteille, pullonkaulana olivat niihin tarvittavat raaka-aineet, jotka hupenivat päivä päivältä, kun ulkomaan toimitukset olivat jäissä. Se tosin oli enemmänkin yhtiön varsinaisen toimitusjohtajan murheita. Mihail kyllä pärjäisi, olihan hän tienannut jo useammankin huppean elämän verran, mutta se, ettei hän päässyt toteuttamaan unelmiaan ja nauttimaan varoistaan, kismitti. Nytkin hän jumitti Moskovassa, vaikka olisi mieluummin ollut Italian rannikolla paistattelemassa päivää uuden jahtinsa kannella.

Ensi viikolla juhlittaisiin hänen viisikymmenvuotissyntymäpäiviään. Ennen poreammeeseen pulahtamista he olivat istuneet koko iltapäivän viisihenkisen juhlapalvelun kanssa suunnittelemassa tulevia kemuja. Tosin niitäkin varjosti luksustuotteiden hankaloitunut saatavuus, mutta niin kauan kuin jotain oli vielä saatavilla rahalla Venäjän maalla, olisi hänellä siihen varaa. Ja kaikki kaipasivat nyt juhlia ja piristystä tähän omituiseen aikaan ja arkeen. Vaikka hän ei voiskaankaan järjestää juhliiaan Italiassa, kuten oli suunnitellut, kultaiset, kiillotetut kattokruunut loistaisivat kuin aurinko, ja hänen

vieraansa saivat nauttia illasta flyygelin soidessa ja samppanjan virratessa kaupungin parasta ruokaa lautasellaan. Vielä hän ei ollut ottanut riskiä, mutta kun aika olisi sopiva, syntymäpäivien jälkeen hän kävisi ulkomailla.

Mihail ei tiennyt, kauanko Larissa oli hieronut hänen hartioitaan, kun hän säpsähti ajatuksistaan.

– Tuliko sinun kylmä, Micha? Larissa kysyi. – Laskenko lisää lämmintä vettä?

– En osaa sanoa, olin ajatuksissani, Mihail naurahti ja kääntyi katsomaan Larissaa.

Larissan silmissä oli ilkkurinen ilme, ja hänen kätensä siivelivät Mihailin rintakehää ja laskeutuivat alemmaksi vatsalle.

– Mitä sinä ajattelit? Olit niin pitkään jossain muualla.

– Bisneksiä, Mihail sanoi.

– Niin aina, Larissa kujerteli, ja hänen kätensä laskeutuivat kiusoittelemaan alemmaksi. – Otetaanko pienet siivut ja rakastellaan?

– Otetaan vain. Käyn haukkaamassa parvekkeella vähän happea, niin sitten on sinun vuorosi.

Mihail nousi, puki ylleen paksun, pehmeän kylpytakin ja pujotti tohvelit jalkaansa. Hän käveli valtavan olohuoneen poikki ikkunan ääressä olevalle koristeelliselle pöydälle, jonka päätyjä kannattelivat puolimetriset kullatut leijonat, avasi vetolaatikon ja otti sieltä pienen lasipullon, josta ripotteli pöydän marmoripinnalle kasan kokaiinia, ja kopsutteli jauheen terävällä paperiveitsellä viivoiksi hopeiselle tarjottimelle. Sen jälkeen hän kaatoi coolerista samppanjaa kahteen lasiin. Nielaistuaan sinisen pillerin hän kantoi yhden lasin ja tarjotimen kylpyhuoneeseen, asetti ne poreammeen leveälle reunalle ja antoi Larissan vetää ensimmäisen viivan teräksisellä pillillä sieraimiinsa.

– Kiitos, Larissa huokaisi hymyillen ja nojasi ammeen reunaan tyytyväisenä. – Ethän viivy ulkona liian kauan, ettei vesi jäähdy, hän kehräsi.

Mihail kiersi Larissan puolelle allasta, antoi tälle suukon ja puristi tätä kevyesti rinnasta.

– Ihan pienen hetken vain, hän hymyili.

Parvekkeelta näkyi masentavan ruskeita kerrostaloja, mutta ne olivat jossain kaukana neljäkymmentä kerrosta alempana. 264 metriä korkeassa Triumph Palacessa oli yhteensä 57 kerrosta ja noin tuhat asuntoa. Suurimmat asunnot olivat hänen yläpuolellaan, ja ne olivat älyttömän kalliisti sisustettuja lokaaleja, toisin kuin hänen kotoisa 200 neliön asuntonsa. Alhaalla parkkihallissa oli kaikki luksusautomerkit edustettuina.

Mihail joi kulauksen samppanjaa, laittoi lasin parvekepöydälle, sytytti humidorista ottamansa kapean kuubalaisen sikarin ja nojautui kaidetta vasten polttamaan. Hän pani puhelimestaan musiikin soimaan korvanappeihin ja sujautti sen kylpytakin taskuun. Elokuisen illan tuuli oli tyyntynyt. Täällä korkeuksissa lämmin, seisova ilma maistui makean sikarinkin läpi pakokaasuille ja muulle kaupunkisaasteelle, mutta hän oli tottunut siihen. Hänen elimistössään mukavasti kihelmöivä kokaiini syrjäytti kaikki ikävät aistimukset. Hänen ajatuksensa kuitenkin pyörivät yhä Suomessa, siellä oli paljon asioita kesken ja niille pitäisi tehdä jotain hyvinkin pian.

Alhaalla välähtelevät siniset valot havahduttivat hänet. Kadulla ajoi miliisin auto valot vilkkuen, ja se sai hänen ajatuksensa hyppäämään niihin ikäviin uutisiin, joita sotilaallisen erikoisoperaation myötä oli alkanut kuulua. Useiden isojen yhtiöiden toimitusjohtajat olivat menehtyneet onnettomuuksissa.

Jotkut olivat hukkuneet tai tehneet itsemurhan, toiset olivat pudonneet kuolemaansa. Hänkin oli miettinyt useasti, oliko hänen nimensä jollain listalla, tarkkailussa ja odottamassa omaa turmaansa, jos hän tekisi jonkin virheen. Mutta aina-kaan Olegin mielestä heillä ei olisi syytä huoleen.

Mihail veti pitkät henkoset sikaristaan ja otti puhelimen käteensä. Siellä oli viesti Olegin sihteeriltä. *Oleg on löytynyt hukkuneena uima-altaastaan. Soita heti!* Ohut sikari putosi sormien välistä ja katosi alhaalla näkymättömiin, ja hän luki viestin uudestaan. Ei voi olla todellista, hän ajatteli, ja huomasi samalla takanaan liikettä. Parvekkeelle tuli kaksi kommando-pipoista miestä, molemmilla käsissään pistoolit.

– Ratsia. Liikkumatta, toinen käski, ja toinen potkaisi hämmästynyttä Mihailia vatsaan, kuten maan tapa vaati. Suora- viivainen toiminta ei jättänyt kysymyksiä tai vaihtoehtoja.

– Mitä? Mihail ähisi kontallaan, toinen polvi verta tihkuen.

– Olet pidätetty, nouse ylös, potkun antanut sanoi ja nyki häntä kylpytakista.

– Mistä minua syytetään? Mihail ei ymmärtänyt mitään. Hän kamposi pystyyn ja yritti nähdä ikkunasta, mitä Larissalle tapahtui.

Potkun antanut käänsi hänet parvekkeella kasvot kohti kaupunkia ja pakotti hänen kätensä selän taakse.

– Onko Larissa kunnossa? Mihail kysyi, muttei saanut vastausta. Kädet tutkivat hänen kylpytakkinsa taskuja.

– Mistä on kyse, mistä minua syytetään? Mihail yritti vielä kysyä, mutta ähkäisi, kun tunsi kylkiluissaan kovan iskun.

– Sinulla ei ole lentolupakirjaa, ääni hänen takanaan sanoi sarkastiseen sävyyn.

Mihailin kysymykset oli kysytty. Hän tunsi, kuinka vahvat kourat tarttuivat hänen nilkkoihinsa ja kippasivat hänet

kaiteen yli. Maailma pyörähti ylösalaisin, ja kerrokset vilisivät silmissä hänen pudotessaan. Hänen viimeinen ajatuksensa oli, että hullepean talon parvekekaiteet olivat aina olleet liian matalat.

EMÄSALO

Syyskuu oli alkanut leikata paksumpia siivuja illan valosta, ja jokainen iltahämärä tuli edellistä aikaisemmin. Tämä yhdeksäs päivä oli tasan kolme minuuttia lyhyempi kuin eilinen, huomina olisi jo kuusi minuuttia lyhyempi. Mies ei edes ajatellut, miksi hän tiesi tuonkin asian, mutta hänen maailmansa koostui luvuista ja niihin liittyvistä yksityiskohdista, desimaaleista ja nippelitiedoista.

Mies katsoi sähköavusteisen maastopyöränsä ohjaustangon telineessä olevan puhelimensa navigaattoria ja tiesi olevansa kohta perillä. Pieni syrjäinen mökki olisi seuraavan mutkan takana. Hän pysähtyi, työnsi pyörän hiekkatieltä pois ja piilotti sen ison kiven taakse. Hän riisui kypärän päästään ja ripusti sen pyöränsarveen, otti ison repun selästään ja laski sen nojaamaan kiveen. Repun sivutaskusta hän kaivoi pienen sorkkaraudan. Sen jälkeen hän tarkisti karttaohjelmasta suunnan ja kiersi kohteena olevalle mökille metsän kautta. Metsänreunassa hän varmisti, että kypärähuppu peitti kunnolla hänen kasvonsa.

Tyynessä illassa jostain kauempaa kuului mönkijän matala mörinä. Mies valpastui ja kuunteli ääntä, kunnes se loittoni ja vaimentui. Hän tarkkaili pientä mökkiä metsän rajassa, kunnes oli varma, että mökki oli tyhjä. Hän tuns selvästi oman pistävän hienhajunsa ja kaipasi saunaa, vaatteet nyrkki-

pyykkiä. Mökin seinustalle pinotut koivuklapit lupasivat hyvää.

Hän lähestyi mökkiä ja tarkkaili ympäristöä riistakameroiden varalta. Ne olivat selvästi mökkiläisten suosiossa, sillä hän oli nähnyt niitä monessa paikassa. Omistajille ne olivat varmastikin hyvä keksintö, mutta häneltä ne olivat pilanneet monta suunnitelmaa. Tämä mökki oli kuitenkin ollut jo keväästä asti myynnissä, joten siellä ei välttämättä ollut mitään varastettavaa eikä sen myötä valvottavaakaan. Ainakin myyntikuivissa mökki näytti olevan hyvin minimaalisesti kalustettu, ja se oli toiveikkaana tyhjennetty muusta tavarasta myyntiä varten. Ehkä 4,131:ssä huiteleva heliborkorko oli heittänyt hiekkaa mökkikaupan ladulle. Siihen marginaalit päälle. Mies laski päässään, että kahdenkymmenen vuoden laina-ajalla ja arvioimallaan pankin marginaalit ja kulut sisältävällä kokonaisprosentilla 5,9 mökin kauppahintaan tulisi 96 473 euroa päälle.

Mies pakotti aivonsa lopettamaan laskutoimenpiteet ja keskittyi tehtäväänsä. Hän lähestyi mökin terassia ja tarkasteli hetken ovea. Pelkkä peruslukko, ei muuta. Hän työnsi sorkkauraudan oven ja karmin väliin ja väänsi. Ovenkarmi antoi periksi, ja lukon telki tuli näkyviin. Hiljaisen räähdyksen päästettyään ovi oli auki, eikä karmeissa näkynyt muutamaa halkeamaa kummoisempia jälkiä. Mies napsautti lukon auki-asettoon ja astui mökkiin sisään.

Ensitoikseen hän katsoi ympärilleen, löysi heti oven vierestä sähkökaapin ja avasi sen. Päävirta ei ollut kytkettynä, joten hän napsautti sen päälle ja kokeili valokatkaisimesta, että kattovalo syttyi. Hän hymähti tyytyväisenä ja kiersi sitten laittamassa olohuoneen ja makuusopen sähköpatterit päälle ja palasi oven vieressä olevalle naulakolle. Siinä riippui avain, jonka hän otti mukaansa ja meni ulos.

Avain sopi muutaman neliön kokoisen, kevythirsistä rakennetun saunan lukkoon. Hän avasi oven, jätti avaimen lukkoon ja tutkiskeli paikkoja. Sauna haisi vähän tunkkaiselta, joten hän pönkkäsi oven auki ja nosti lauteilta kaksi muovikämpäriä saunan terassille. Hieman ylikasvaneen nurmikon reunassa oli kaivo ja pumppu. Sieltä hän saisi saunavedet.

Pantuaan saunan tulille hän palasi tietä pitkin pyörälleen, nosti repun selkäänsä ja ajoi mökille. Hän laittoi pyörän nojaamaan seinustalle pistorasian viereen ja kaivoi repustaan laturinjohdon.

PORVOON POLIISIASEMA

Virka-aikaa olisi enää tunti jäljellä. Komisario Antti Hautalehto talutti laskujensa mukaan kuudetta kahvimukillistaan kohti työhuonettaan ja lupasi taas kerran itselleen sen olevan tämän päivän viimeinen. Tällaisella kahvin kiskomisella hänen sielunsaakin olisi kohta pinttynyt ja musta. Hän hidasti askeleitaan tekniikan Simon Kannaksen työhuoneen avoimen oven kohdalla. Simon istui työpöytänsä takana jalat pöydällä. Jaloissa oli vanhat kauhtuneet Reinot, ja Simon selasi puhelintaan keskittyneesti.

– Mikä meininki? Antti kysyi ovelta, ja Simon säpsähti.

– Hitto kun säikähdin, Simon sanoi ja nyökkäsi kohti tuolia työpöytänsä edessä. – Tuu sisään sieltä haisemaan.

– Ei ollut tarkoitus säikyellä, Antti sanoi ja istui alas.

– Mutta pieni säikähtäminen tekee hyvää elimistölle, se irrottaa verisuonen seinämiin juuttunutta rasvaa tehokkaasti.

– Samoin suolen seinämiin juuttunutta sanonko mitä, Simon murahti. – Tosin tuolle sinun teoriallesi ei taida löytyä tieteellisiä perusteita.

– Älä nyt, Antti virnisti. – Muistaakseni se oli Ottawan yliopiston tutkimus vuodelta -95.

– Ysiviis, nevä foget, Simon hymähti. – Olkoot vaikka Ontariosta. Säästä minut disinformaatioltasi.

– Olkoon niin. Mihin olit noin keskittyneenä? Tuskin työtehtäviin.

– Minulla on tauko menossa, ja päätin käyttää sen putatiiviseen parinmuodostamiseen, Simon päästeli tutulla vaikeaselkoisella tavallaan.

– Siis viestittelet jollekin naiselle? Antti varmisti.

– Kuule täällä niitä on useita, Simon näytti puhelintaan.

– Kunhan vain saisi sieltä osuman.

– Tinderissäkö?

– Juuri siellä, Simon nyökkäsi ja jatkoi Herra 47 -äänellä:

– Kiihkeätä iltapäivää. Sinä 20–37–48-vuotias tosinaaras, täällä sinua odottaa miesten mies...

– Romantiikka kukkii, Antti sanoi. – Oletko valehdellut itsesi komeaksi vai laskenut vaatimustasojasi saadaksesi osumia?

– Sekä että, Simon sanoi synkkänä. – Jos vielä lasken vaatimustasoani, taitaa jäljelle jäädä enää omat hampaat ja syke. Ennen riitti, kun baaritiskillä sanoi neidolle, että kylillä puhutaan varmana tietona, että sillä on tämän näköinen poikaystävä hukassa, ja joko ne sanoi että niin on tai antoi pakit. Nyt pitää täällä sovelluksessa päättää jokaisen kohdalla, kumpaanko suuntaan pyyhkäisee ja toivoa, että oma profiili ehkä miellyttäisi vastapuolta.

– Ei ole helppoa, Antti myötäili. – Oletko päässyt treffeille?

– Kaksille, Simon sanoi ja kaivoi reisitaskuhousujensa taskusta nuuskapurkin. – Ensimmäinen oli Lahdessa asuvan ja Jokiniemessä työskentelevän kollegan vaimo, jolle oli vapautunut iltaisin omaa aikaa, kun mies oli ulkomaankomennuksella. Siihen junaan en uskaltanut nousta. Toinen oli laittanut profiiliinsa varmaan rippikouluaikaiset kuvat, joiden perusteella tein valintani. Kun menin baariin tapaamaan neitokais-ta, huomasin virheeni. Kaikella kunnioituksella kauniimpaa

sukupuolta kohtaan, kyllä joku roti pitäisi olla noiden filte-
reidenkin kanssa, Simon murahteli ja pudisti päätään. – Vii-
dessä minuutissa tajusin, että ollaan ihan eri planeetoilta. Hän
kuvitteli olevansa Venukselta, vaikka olisi sopinut paremmin
kuun pimeämmälle puolelle. Tarjosin karpalolonkeron ja pa-
kenin vessan kautta ensimmäisellä puoliajalla. Laitoin viestiä,
että minulle tuli työmatka Brasiliaan. Vuoden komennus näin
aluksi. Ei helvetti tämä nykyaika on hankalaa. Puhutaanko
vaikka työasioista, niin ehkä piristyn.

Simon laski puutuneet jalkansa pöydältä ja sulki puhe-
limensa.

– Puhutaan vaan, jos sinun taukosi on nyt ohi.

Simon nyökkäsi.

– Mitä sinulla oli meneillään työasioissa? Antti kysyi.

– Kuulin, että sinulla oli parit mökkikeikat putkeen. Onko
meillä joku isompi sarja muhimassa?

– No joo, en ainakaan vielä usko tätä sarjaksi. Murrot oli-
vat helpoimmasta päästä. Toisessa oli menty sisälle yllätys,
yllätys oven vieressä olevan puutarhatontun alle jemmatulla
avaimella.

– Nuo petolliset somisteet, Antti naurahti. – Niihin ei voi
luottaa.

– Ei niin, ansaitisivat saada lyijyä kalloonsa mokomatkin
paholaisen kätyrit, Simon murahti. – Toisessa kohteessa lukon
telki oli työnnetty piikillä hyvin nätisti auki. Ei siitä olisi edes
päällepäin huomannut, että siellä oli käyty, ellei omistaja olisi
ollut tarkkana.

– Ei kai mökkimurrossa aina tarvitse käyttää voimaa?
Antti kysyi.

– Ei. Kummastakaan ei ollut viety mitään, ellei sen tonttu-
paikan emännän kaapissa ollutta punaviinipulloa ja ärtsoppa-

purkkia lasketa tappioiksi. Mitään ei ollut rikottu tai edes pengottu. Hernekeitto oli ilmeisesti valmistettu siellä, ja siihen käytetty kattila ja astiat oli tiskattu. Helvetti, minullakin olisi käyttöä tuollaiselle murtovarkaalle. Imuroisi ja tiskaisi ja lähtiessään veisi roskat, kuten nyt oli tapahtunut. Sieltä toisesta paikasta ei ollut kadonnut mitään, eikä kummastakaan löytynyt minkäänlaisia jälkiä, vaikka penslailin itseni kipeäksi.

– Haamuvaras, Antti mietti ääneen. – Ehkä se oli joku, joka haki jotain erityistä muttei löytänyt.

– Siellä tonttumökissä oli vetolaatikossa isoäidin kultakoruja, joista olisi padan kautta saanut romukultana monta sataa. Ei käy järkeen tämä. Piipahdetaan sisällä ja mitään ei viedä. Eikö rosvoihinkaan voi enää luottaa?

– Kuulostipa mielenkiintoiselta, ovenpieleen nojaamaan ilmestynyt Tarmo Lindfors sanoi. Hänellä oli yllään perinteinen rikospoliisin työasu, eli luottamuksen ruudut kauluspaidassaan ja suorat housut. Silmälasit oli nostettu otsalle hukattavaksi. Hän oli tullut niin hiljaa, etteivät he tienneet, kauanko hän oli seissyt kuuntelemassa.

– Meinaako Pappa, että kyseessä olisi sama tekijä? Simon kysyi.

– En minä noista mökkimurroista niin välitä. Vakuutusyhtiöt ovat niitä varten, Lindfors hymyili. – Näytäpä Simon sitä sinun laitettasi. Sitä missä ne naiset ovat.

Antti hymähti itsekseen. Jos Lindforsilla olisi vauhdikkaimpina vuosinaan ollut Tinder, tämä ei varmaankaan olisi selvinnyt siitä maailmasta hengissä, sillä vientiä olisi riittänyt joka päivälle ja sen seurauksena suhdekiemuroita setvittäväksi konttorilla asti. Antti katsoi omaa puhelintaan, jossa vilkkui vakuutusetsivä Rurik Rönnerbergin numero.

– Siinä paha missä mainitaan. Siellä soittaa vakuutusyhtiön ponteva etsivä Rönberg, hän sanoi ja siirtyi Lindforsin ohi käytävään puhumaan. – Terve Rusi Rurik, Novgorodin valtiass, hän vastasi puhelimeen.

– Terve, Antti-vainass, Rurik naurahiti. – Sinulla on ainakin historia hanskassa, se täytyy myöntää.

– Herrasmiehen tuntee laajasta yleistiedosta ja saman parin sukista, Antti kuittasi.

– Ja siitä, että niskakarvat on ajettu ja kengät plankattu. Tosin sinusta en tiedä niiden kenkien suhteen, Rurik sanoi.

– Voin lankata varpaat, Antti sanoi leveästi hymyillen.

Kuten vakuutusetsivät yleensä, myös Rurik oli poliisitaustainen, ja vuosia sitten he olivat olleet poliisikoulussa samoilla kursseilla. Pohjalaiset olivat löytäneet toisistaan sopivat naljailukumppanit ja perustaneet luentosalin takariviin oman leirinsä. Nykyään he soittelivat joskus toisilleen kysyäkseen kuulumisia ja jatkaakseen naljailua.

– Kuule, vaikka olisikin rattoisaa jatkaa leppoisaa lätinää kanssasi, joudun edustamani yhtiön tuntipalkkalaisena orjana kysymään sinulta yhdestä tapauksesta, Rurik sanoi.

– Tiedät hyvin, että nykyäänöillä en pysty juurikaan kommentoimaan, Antti vastasi.

– Olen kiusallisen tietoinen nykyaikana vallitsevasta, rosvojen oikeusturvaa lellivästä ilmapiiristä, Rurik huokaisi.

– Kaikki tämä perustuu lakiin ja asetukseen, yhteiskuntaamme ohjaaviin ja syleileviin säädöksiin, Antti muistutti.

– Joita noudatamme niin hyvin kuin vain pystymme, ja ainakin silloin kun se on meille eduksi, sitähän sinä tarkoittit, Rurik sanoi.

– Juuri näin.

– Sen halusinkin kuulla, Rurik naurahti ja meni asiaan.
– Tilanne on seuraava. Asiakkaamme vapaa-ajan asuntoon Åminsbyssä on murtauduttu lähes jälkiä jättämättä, ja sieltä on anastettu melkein parillakymmenellä tonnilla omaisuutta. Häneltä on viety arvokello, rahakokoelma ja tietenkin perityyjä kultaketjuja ja niin eespäin. Uskokoon ken haluaa, sillä ennen vahinkoilmoituksen tekoa mökki on otettu Oikotieltä pois myynnistä. Kaivoin myynti-ilmoituksen esiin, ja mökki oli ehtinyt olla puoli vuotta myynnissä.

– Aika hassua säilyttää noin arvokasta omaisuutta myytävänä olevassa mökissä, Antti myönsi.

– Ei tietenkään kiellettyäkään, mutta epäloogista, Rurik jatkoi. – Etenkin kun tuosta omaisuudesta ei ole oikein saatavilla kunnollisia kuitteja, ja lisäksi asiakkaalla on vouti perseessä. Ulosotossa herralla on vajaa sata tonnia, mutta ei nyt hotsittaisi maksaa tuollaisesta olemattomasta sinne ropoakaan. Tietenkään en halua kysyä itse tyypistä tai keissistä mitään, koska tiedän, ettet voi mennä koneelle etkä varsinkaan kertoa minulle, vaikka jotain löytyisikin. Sen takia kysyn, onko näillä tiedoilla poliisilla syytä epäillä, että on tapahtunut rikos. Tarkemmin siinä jossain rikoslain 36:n pykälän kiepeillä.

– Kieltämättä muotoilit kysymyksesi niin, että joudun miettimään, mitä vastaan. Odota hetki, Antti sanoi ja kurkisti Simonin työhuoneeseen, jossa Pappa oli kumartuneena tutkimaan Simonin parinmuodostusapplikaatiota. – Suokaa anteeksi, että keskeytän teidän herkän hetkenne, Antti sanoi ja piti kättä luurin päällä. – Åminsbyn mökkimurto. Sanooko tämä Simon sinulle mitään?

– Sanoohan se, viime viikolla kävin penslaamassa senkin, Simon vastasi. – Samanlainen keikka kuin nämä kaksi muuta, mistä teille äsken murjaisin. Ovi väännetty auki eikä mitään

viety. Omistaja kiroili, kun mökki oli myynnissä ja joutuu nyt paikkaamaan ovenkarmin.

– Oletko varma, ettei sillä hetkellä ollut puhetta mistään omaisuudesta? Kelloista tai koruista.

– Aivan varma. Sanoin sille, että vahinko jää alle omavastuun, ja jos hakee jostain Tokmannilta lukkoraudan, niin se ovi ja karmi on parempi kuin uusi. Soittaako se vakuutusyhtiön dekkari nyt jostain ilmoitetusta anastetusta omaisuudesta?

– Jep, Antti sanoi.

– Kuinka paljon on viety nyt kun on saanut asiaa rauhassa miettiä? Simon kysyi.

– Parillakymmenellä tonnilla, Antti sanoi.

– Sillä lailla, Simon murahti. – Liero ja ketku. Olin vähän haistavinani jotain hampuuksia siinä asianomistajassa. Parinkymppin vahinko ja lyönyt kourallisen nollia perään.

– Minä voin ottaa tuon itselleni, Pappa sanoi. – Nopea ja suoraviivainen tutkinta ja helpot tehopisteet.

– Kiitos, Antti sanoi, otti käden pois luurilta ja jatkoi puhelimeen: – Olet oikeassa. On syytä epäillä rikosta näillä tiedoilla. Laita minulle sähköpostiin tutkintapyyntö, niin asia lähtee eteenpäin.

– Tämä selvä. Kiitos, Rurik vastasi. – Olen sinulle lounaan velkaa.

– Virallisesti joudun kieltäytymään siitä, Antti hymähti.

– Tiesin sen, Rurik sanoi. – Vaikeaksi on mennyt. Ennen vanhaan voitiin torstaina lähteä lounaalle ja päästä lauantaiksi kotiin, kun yhteistyötä ei rajoitettu.

– Näin on. Mutta turha tässä on nillittää. Laitan sinulle tutkintapyyntöni tulemaan, ja jatketaan kurjuudesta myöhemmin, kun joskus törmätään.

– Näin tehdään. Kiitos jo etukäteen.

KADONNUT VAI KUOLLUT

Porvoon poliisi saa ilmoituksen vanhan omakotitalon pitkään auki olleesta ovesta. Ekonomi Markku Keräsen talolle passitettu partio ei löydä paikalta mitään rikokseen viittaavaa, ja kun kukaan ei ole ilmoittanut Kerästä kadonneeksi, komisario Antti Hautalehdon on arvioitava, onko tapaukseen syytä paneutua sen enempää.

Teknisen tutkinnan Simon Kannas haistaa kuitenkin palaneen käryn, ja tarkemmassa haravoinnissa hänen tutkaansa osuukin paitsi talon tapahtumien päällekkäviä todistajia myös harvinainen pistoolin hylsy. Se on peräisin aseesta, jota käyttävät tunnetusti Venäjän viranomaiset ja jonka luoti lävistää kevyesti poliisin luotiliivin.

Christian Rönbackan dekkarisarjan yhdennessätoista osassa Hautalehto tutkimusryhmineen joutuu iskemään nyrkkinsä saveen mystisessä tapauksessa, joka viittaa vahvasti henkirikokseen. Mutta missä ja kuka on vainaja?

84.2

ISBN 978-952-403-158-5

BAZAR

BAZARKUSTANNUS.FI

